

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Imperatoria majestas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

rum sustulit, & in proximum facellum, quod erat Jovis Præstitis, detulit. Eadem ostento hujusmodi infantem adhuc Aurelianum vincum fasciola sine ulla noxa de cunis sustulit, & in aram quæ juxta facellum fortè sine ignibus erat, deposuit. Verum hæc temere fortè accidere potuerunt, cum nulla non die ignobilissimis etiam viris Aquilæ sese ostentent, & his etiam admirabiliora nonnunquam faciant, quorum tamen nemo ullam assequitur celebritatem. Ostenta in aliis observata, quod eorum qui ad aliquam rerum amplitudinem evehuntur, dicta factaque omnia, quantumlibet levia repetuntur, & oraculorum instar in acta referuntur. Sed demus hoc contentiosis, Illud puto non negabunt alicujus esse momenti, quod Aquilæ gerendis rebus tam sæpe se duces exhibuerint, & quasi divinitus missæ, vel quid agendum ostenderint, vel quo res evasuræ essent præmonuerint. Cum natus esset Alexander Macedo, Aquilæ duæ tota ea die prepetes supra culmen domus infederunt, omen duplicis Imperii, Europæ Asiæque præ se ferentes. Ea autem quæ à classe in continentem progressa, ibique firmata, augurio fuit, Persas terra, non mari debellandos esse, Alexandri ipsius interpretatione, locus quam Parmenio sentiret. Et difficillimo eo prælio, quod cum Darianis apud Arbellam commissum est, quo nullum umquam acrius inter eos fuit, Aquila paululum supra caput Alexandri placidè volitare visa, nec armorum sonitu, nec gemitu clamoreve ullo morientium territa, diuque circa Equum ipsius regis pendenti magis quam volanti similis apparuit, præfatio, vel indicatione potius, quæ res evasura esset manifestissima. Augurium hujusmodi legas apud Tacitum Fabio Valenti oblatum. Cum is exercitum in bellum ageret, ipso profectionis die Aquilam leni meatu, prout agmen incedebat velut ducem viæ provolasse, longumque per spatium, nullo gaudentium militum clamore augurium accipientium, & alitem salvere jubentium, terrefactam, ita iter continuasse, ut haud dubie magnæ & prosperæ rei omen acciperetur. Ejusmodi auspicii lætitia Vitellio fuit, copias adversus Othonem præmittenti, siquidem, à parte dextera repente Aquila advolavit, lustratisque signis ingressos viam sensim antecessit. Et memorabili ea pugna, qua Lucrorum, xv. millia tantum ducenta & viginti millia Crotonensium profligarunt, qua pugnabant parte Locri, Aquila ab acie nunquam recessisse fertur, eosque tamdiu quoad vincerent circumvolasse. Quid, quæ Deiotaro Regi augurium dedit, ex itinere divertendum? cui ille obsecuturus cum esset, conclave mox illud, ubi Rex mansurus erat, si ire perrexisset, proxima nocte corruit, Eadem Mario reditum cum summa gloria triumphæbundum pollicita est, cum Anguem arreptum unguibus dilacerasset, & in aquas abjecisset & in oceanum inde versus abvolasset: quæ Cicero luculentissimis carminibus in Mario decantavit.

Val. Max.
1. cap. 5.

IMPERATORIA MAJESTAS CAP. III.

OMNIBUS igitur nationibus & gentibus Aquilam in ostentis Imperii magnitudinè portendisse, multis exemplis apparuit. Cæterum cum multæ sint Aquilarum species, eam Aegyptii Sacerdotes in regio hoc significato deligebant, quæ à nigricanti colore Fulva potest appellari: hinc enim Rex deorum Jupiter, regnum, ut Horatius ait, *permisit in avis vagas*: in ea regiæ virtutes omnes elucescunt: quippe quæ viribus omnium præstantissima una fetus suos alit atque educat: una pernix, concinna, polita, apta, intrepida, strenua, liberalis, minimè invida, minimè petulans, verum quadam etiam modestia prædita: ea non clangit, non lippit, non murmurat, sed regios denique mores, regiam prorsus majestatem in omnibus imitatur. Quinetiam, invenias homines etiam naso præditos, cujusmodi Aquilæ rostrum est, pro regiis æstimari solitos. Quod Plato tradit, & Plutarchus receptum asseruit, Persæque hominum id genus mirum in modum commendabant, ejusmodique fuisse Cyrum historiarum authores tradunt, atque ea se specie factum gloriarum solitum. Sed quoniam rostri ῥοστρον illud est, quod isti regium existimant, animadvertendum duplex esse ῥοστρον genus unum cui à fronte statim nasus insurgit, id impudentis animi signum ponit Aristoteles, similitudinemque eam ad corvum propius accedere: alterum, cui nasi curvatura separatur à fronte, circaque medium intumescit, & in unci speciem exit. Hoc esse magnanimitatis indicium & ad Aquilam referri, Philosophus idem tradit. Merito itaque Pyrrhus quoque multis à se rebus magnificè pleraque gestis, Aquilæ cognomento plurimum gaudebat: quamquam ea erat modestia, ut non omnem sibi rerum gestarum gloriam usurparet, sed bonam ejus partem in similes transferret.

Fulna super
omnes A-
quila babi-
ta.

Nasi Aquila
lini Typus.

A ferret. Nam cum aliquando rebus bene gestis domum rediisset, illumque milites Aquilam appellarent: *Pervos*, inquit, *Aquila sum, qui vestris armis veluti pennis sublevor*. Vidimus ejus numum, in quo Aquilam cum fulmine sub pedibus jacente, & ramis duobus quernis in coronâ flexis, cum inscriptio-
 ne Dorica, ΑΓΓΕΡΩΤΑΝ: ab altera parte caput est, quod alii Jovis, alii Pyrrhi ipsius esse dicunt: nam inscriptio Epirotarum videtur ad Regem spectare. Quem vero corona, quæ apud Romanos hieroglyphicum ejus est cui civem servavit, in hoc numo glandes Chaonias, & oracula Jovis Dodonei significare potest. Apud Pindarum legas Aquilam ita volucrum reginam ab Jove declaratam, veluti Delphinum piscium, utriusq; pernicitate genus omne suum exuperante. Hinc idem ait, Aquilam in sceptro Jovis præfigi solitam. Neque vero mirum, Pindarum ubiq; honoris tantum Aquilæ tribuisse, cum Aquilæ apud Thebanos non aliter inter numina colerentur, quam Cynocephali, Crocodili, & alia quædam bruta apud Ægyptios in cultu fuere, & ut sumus passim totis his Commentariis ostensuri, pro Diis habita.

APOTHEOSIS. CAP. IV.

B Cum igitur Imperatorem atq; Regem Aquila describeret, eorum etiam justis dedicabatur, qui filiis superstitibus decedebant: eos enim inter divos referre mos erat: cujusmodi morem Herodianus in Severianis justis latissime profequitur, ex quibus Aquila, simulac ignis pyre subjecto esset, ex intimo suggestus tabernaculo emittebatur, qua Principis animam in cælum referre videretur, eamq; in numismatis videre est, nonnunquam cum spoliis, nonnumquam cum fastigio: sic enim suggestum illum, in quo cadavera Principum cremabantur, Cicero videtur appellasse, cujus formam apud Herodianum legimus, & in plerisq; numis conspicimus. Usque adeo vero sunt Imperatoribus Aquilæ dedicata, ut ne in extremo quidem vitæ eos deseruerint, deq; cælo, quibuscumq; modis possent signa dederint, si qua posset ad salutem via præmuniri. Nam eidem Imperatori Severo signa mortis attulerunt Aquilæ quatuor, quibus sibi visus est per nocturnam imaginem in cælum rapi. Et Octavianum Augustum, cum lustrum in campo Martio magna populi frequentia conderet, Aquila sæpius circumvolavit, transgressaq; in vicinam ædem, super nomen Agrippæ ad primam literam sedit, unde aruspices interpretati sunt, eum paulo post moriturum, quod haud ita multo post eventus comprobavit. Videre autem est in numo, cujus inscriptio est DIVI AUGUSTI PATRIS, Aquilam igni subjectam, quod ego ad justa ejus retulerim: quamvis nonnulli sacrum esse putant, propterea quod Imperatoria, quæ Græci Hecatomben appellant, ex centum Leonibus & centum Aquilis celebrata fuerint ab aliquot Imperatoribus, & à Græcis etiam, quod tradit Julius Capitolinus in vita Maximi & Balbini. Sed nihil hoc ad Augustum, de quo nihil tale memoriæ proditum. In numo, cujus inscriptio est, DIVUS PERT. PIUS PATER, Aquila est pilæ insidens, quasi eum supra cæli convexa sublatum esse velit innuere: nam altera inscriptio

Aquila principum justis dedicata.

D est. CONSECRATIO. Atq; hæc in divi M. Antonini Pii numis multipliciter habetur, nonnunquam cum fulmine, nonnunquam etiam Antoninum ipsum inter alas gestans: nonnunquam vero cubicularem lectulum in cælum tollens, cum inscriptione, CONSECRATIO. Qui Bellunensi in agro reperiuntur argentei, ex uno latere pulcherrimum ipsius Antonini caput habent cum inscriptione DIVUS ANTONINUS, ex altero Aquilam aræ rotundi ambitus insidentem, inscriptio, CONSECRATIO. Verum etiam in Vespasiani numi Aquila est quæ pilam gestat, atque ejusdem alis tabernaculum corymbis & fertis redimitum. In Hadriani numis aliquot, Imperator ipse sceptrum ab Aquila recipere videtur, quasi illi ab Jove delatum esset Imperium, quod & inscriptio declarat, PROVIDENTIA DEORUM. In numo divæ Sabinæ Augustæ Aquila est cum fulmine, & inscriptione, CONSECRATIO, quamvis in seminarum justis Pavo, non Aquila, est adhiberi solita: de quo in Pavonis commentario.

Propter perspicacitatem, utinam non propter rapacitatem. Suetonius in Augusto. Octaviani Augusti numus.

perstinacia numus. Antonii Pii numus. Adriani numus. Sabinæ Augustæ numus.